

ဝန်ရင်း

Read on the move

မျှော်

ကောင်းကင်ဗွေ.ရုပ်

အခန်း (၁)

“မောင် ...”

“ဟင် ...”

“မောင့်ကို ဟိုးအစွန်စားပွဲက ရှပ်အင်္ကျီ အနီရဲရဲနဲ့ တစ်ယောက် လိုက်ကြည့်နေတယ်”

ရနံ့ မျက်လုံးနဲ့ ပြသည့်နေရာကို သူ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်

။

စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေက မျက်တောင်လေးတွေ ကော့ပျံနေကာ မျက်ဝန်းပြာလဲ့လဲ့ မျက်အိမ်ညှိလေးနှင့် သူ့မျက်လုံးနဲ့ တန်းခနဲ ဆုံ၏။

မျက်လွှာချပစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာလေးကို ဟိုလှည့်ဒီလှည့် လုပ်ပစ်လိုက်တော့ ရှည်လျားသည့် မျက်တောင်နက်တို့ က ပို၍ သိသာ၏။

မဝေးဘူးဆိုပေမယ့် သိပ်တော့ နီးလှတာ မဟုတ်ပါ ...။

ဒါတောင် မျက်ဝန်းလေးတွေ လက်တောက်နေတာကို သူ သတိထားမိခဲ့၏။

သေချာတာက မျက်နှာ ရှေ့ပြန်လှည့်လိုက် ပြီးတာတောင် ထို မျက်ဝန်းလေးတွေက စွဲထင်ကျန်ရစ်၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေသည် ၊ မျက်ဝန်းလေး လှနေလို့ မဟုတ်ဘဲ သူမကို သူ ရင်းနှီးနေသလို ခံစားမိလိုက်သဖြင့် ကျန်ရစ်တာမျိုး ...၊

“မောင်နဲ့ သိလို့ လား ...”

ရနံ့ မျက်နှာလေးက ခုနကနဲ့ မတူတော့ဘဲ ဟိုသူမနဲ့ သူ့ကို ကြည့်ပုံက သဝန်တို့ မျက်ရှုခြင်းတွေ ဖြစ်လာ၏။

“သူ့ကို ရနံ့ သတိထားမိတာ ကြာပြီ မောင် ...၊ မောင် ဖုန်းပြောရင်း ထထွက်သွားတော့လည်း သူ့မျက်လုံး မလွဲဘူး၊ ပြန်ထိုင်တော့လည်း မောင့်ကို ပြောတဲ့ အချိန်ထိပဲ ...”

“သူလည်း သူသိတဲ့ လူ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူလို့ ဖြစ်မှာ ပါ”

“မောင့်မျက်နှာ ပြောင်းသွားပုံက သိသလိုလိုကြီး ...”

“မသိဘူး ထင်တာပဲ”

“ဘယ်လို ...”

တူတစ်စုံနဲ့ ဇွန်းကို တစ်ဖက်စီ ကိုင်လိုက်ပြီးမှ ရနံ့ကို သူ စိတ်မရှည် .

..

“ကိုယ်တို့ ထမင်းစားရအောင်၊ သူ ကြည့်နေလို့ ကိုယ် အလျော်ပေးရမှာ မှ မဟုတ်တာ ...”

ပြောပြီး ထမင်းစားခြင်း အလုပ်ကို စတင်၏။

သူမှ အပြောကောင်းပါလား ...။

စိုရဲနေအောင် လှသည့် မျက်ဝန်းတွေကို ပြေးပြီး နှိုက်ထုတ်ပစ်ချင်အောင် ဒီမှာ တင်းနေတာကို အလျော်ပေးရမှာ မှ မဟုတ်တာတဲ့ ...။

ဒါဟာ အလျော်အစားထက် အများကြီး ပိုပြီး ပြင်းထန်တဲ့ အက်စစ်ပို

င်တွေ ...။

“ဟော ... ဟိုမှာ မာမီတို့ လာပြီ”

နှစ်ယောက်ကို စေ့စပ်ထားပြီးသားမို့ တစ်မြို့စီနေကြသည့် ခမည်းခမက်လောင်းတွေက ဆုံဖြစ်ကြသည် နှင့် ဒီလိုပဲ အပြင်မှာ ထွက်စားကြသားရေး သမီးရေး ပြောကြနှင့် ...

“သားတို့ က ခုမှ စားကြတာလား ...၊ မေမေတို့ က စားပြီးလောက်ပြီ ထင်လို့ မှန်းပြီး ထွက်လာကြတာ ...”

“ခုမှ စားရတာပေါ့ ... မောင်လေ စားသောက်ခါနီးမှ ဖုန်းပြောနေတာ အကြာကြီးပဲ”

ပြီးတော့ သူပဲ အရင်စားကာ ဟင်းထည့်ပေးဖို့ ၊ အတူစားဖို့ မသိတတ်တာတွေတော့ ထည့်မပြောတော့ပါ ...။

“သမီးကလည်း ကွယ် ...”

ကိုယ့်သမီးက တိုင်သလိုကြီး ပြောလိုက်တော့ ဒေါ်ငုဝါချို့ အားနာသံနှင့် ရယ်၏။

“ဟုတ်လား ... သမီး အစ်ကိုက ဟိုတုန်းတည်းက ဒီလိုပဲ၊ အလုပ်ကိစ္စဆို သိပ်အလေးထားတာ”

သူကတော့ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မော့မကြည့်ပါ ...၊ ထမင်းစားခြင်း အလုပ်ထဲမှာ သိမ်မွေ့စွာ ဖြတ်သန်းနေခဲ့၏။

ထိုစဉ် ဒေါ်သီရိကျော် ထိုင်နေသည့် ခုံနောက်ကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဆလင်းဘက်ခံက ခေါင်းကို ပွတ်တိုက် သွားသဖြင့် ...

“အို ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ”

ဒေါ်သီရိကျော် စိတ်တိုသွားကာ ဒီဘက်ကို လွန်သွားသည့် သူမထံ လှမ်းအော်လိုက်မိ၏။

“ဟင် ...”

သူမကလည်း တအံ့တဩ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“တိုက်မိသွားတာလား ... ဆောရီးနော် ...”

“ဟင် ... ညည်း ... ”

ဒေါ်သီရိကျော် မျက်လုံးတွေ သတိလက်လွတ် ပြူးထွက်ကုန်၏။

လက်တောက်နေသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် သူမက မချို့မချည် စိုက်ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့မှ ဂရုမစိုက်သည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကို သိမ်း၍ လှည့်ထွက်သွားခဲ့၏။

ဒေါ်သီရိကျော် ဖြစ်ပျက် ကျန်ရစ်တာကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိလိုက်ပေ ...၊

ရုပ်အင်္ကျီ အနီရောင်နှင့် ကြေးနီရောင် လက်နေသော ဆံပင်တွေကို အဖြောင့် ချထားသည့် မျက်နှာလေးဆီမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေခဲ့ကြသည် ။

နောက်မှ ဒေါသတွေ ဆူပွက် တက်လာတာက ရနံ့ ...။

သင်းက ဘာလဲ ...၊

မောင့်ကို ပတ်သက်ဖို့ အတွက် လမ်းသစ်တစ်ခု ထွင်တာလား ...၊

ဟုတ်နေရင်တောင် သားကို လိုချင်လို့ မအေကို ရန်စတဲ့ နည်းမျိုးတော့ မကြားဖူးသေးပါ ...။

“ကျော်နဲ့ သိလို့ လား”

“မသိပါဘူး ချို့ရယ် ...”

ဒေါ်သီရိကျော် မျက်လုံးတွေက သားဖြစ်သူထံသို့ ဝေခနဲ ...။

သူမ၏ ကျောပြင်ဆီ ခဏတော့ စိုက်ကြည့်နေပြီး ထမင်း ပြန်စား
တာမြင်မှ မသိမသာ သက်ပြင်းချမိသည် ။

မလွယ်ပါလား ...။

ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ဖုံးဖိ ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ဟာ ဆင်သေကို ဆိတ်ရေနဲ့
ဖုံးဖို့ ကြိုးစားတာထက် ပို၍ ခက်ခဲနေသည် ။

ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းနေသည့် စိတ်တို့ ဟာ အနီရဲရဲနှင့် အရိပ်တစ်ရပ်၏
လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် ပူလောင် စပ်ခါးသွားခဲ့၏။

အတိတ်ဆိုတာ ဘာကို ခေါ်တာလဲ ...၊

မကြာသေးတဲ့ ကာလကို အတိတ်လို့ ခေါ်တာလား ...၊

ကြာမြင့်ခြင်း ကာလကသာ အတိတ်လား ...။

ဒါ ဆိုရင်တော့ မကြာသေးသည့် ကာလကြောင့် အတိတ်မပီသဘဲ
အရိပ်လို ထက်ကြပ်မကွာ ပါလာခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်၏။

တကယ်ဆို အားလုံးက ပြီးခဲ့ပြီပဲ ...။

* * *

အခန်း (၂)

“ဘယ်သူ ... သမိန် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

လက်ခုပ်လေး ဖျတ်ခနဲ တီး၍ ရယ်တော့ ကြည့်နေရတဲ့ သူတွေ လိုက်ရယ်ရမလိုလိုနှင့် ဘာမှ လည်း လိပ်ပတ်မလည်သေး ...။

“သမိန်က နင့်ကို မသိဘူးပေါ့”

“ဘယ်လိုလုပ် သိမှာ လဲ ... သူလည်း မနေ့တစ်နေ့က သမိန် မဟုတ်ဘူး ၊ ငါကလည်း တိုက်ပဲ ပြောင်းထားတာလေ”

ပြောပြီး ကျောပေါ်မှာ ဖြန့်ချထားသည့် ဆံပင်တွေကို မျက်နှာရှေ့ ဆွဲယူပြီး ဖျတ်ခနဲ ခါပြန်၏။

“ဒီဆံပင်တွေ ငါ စတေးလိုက်ရတာ နင်တို့ သိပါတယ်”

“အေးလေ ... ဒါတွေက ပြီးပြီဥစ္စာ၊ တစ်နှစ်လောက် ကြာပြီမို့လား”

“ငါကတော့ သူ့ကို မြင်လိုက်ရတာ မနေ့တစ်နေ့လိုပဲ”

“နင် သူ့ကို ကြိုက်နေပြီမို့လား ...”

“အံ့မယ် ... ဘာလို့ ကြိုက်ရမှာ လဲ ...။ “မုန်းမလွယ်” ရဲ့ ရာဇဝင်မှာ ချစ်ကို မချစ်တတ်လို့ မမုန်းတတ်ခဲ့တာ၊ ငါ့ကို လူတွေ စိတ်မဝင်စားသလို ငါကလည်း မဝင်စားပါဘူး”

“သိပါတယ် ... နင် ဝင်စားတာ ငွေပဲ”

“အဲဒီလိုချည်းပဲလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ရယ်ရှိန်သတ်လိုက်တော့ နဂိုကတည်းက လှသည့် မျက်နှာလေးက လှတပတလေး ပြန်ဖြစ်လေသည်။ ။

“လွယ်ရယ် ... အဲဒီကိစ္စ ဆက်ပြောစမ်းပါ။ နင် ဘာတွေ အောင်မြင်မှု ရလာလို့ ဒီလောက် ရယ်နေတာလဲဆိုတာ”

လွယ် ချက်ချင်းပဲ သွားလေးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်ပြန်ကာ ...

“ဒေါ်သီရိကျော်လေ ... ငါ့ကိုလည်း မြင်လိုက်ရော လည်ပင်း ညှစ်ခံ လိုက်ရသလိုပဲ သိလား၊ မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီးတော့ ... ဟား ... ရယ်ရတယ်”

“နင်နဲ့ ဘယ်လို ဆုံကြတာလဲ၊ သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ...”

“တိုက်ဆိုင်ပေမယ့် သမိန်က ငါ့ကို မမှတ်မိဘူး၊ ဒေါ်သီရိကျော်ကလည်း မမြင်ပါဘူး၊ ငါက သမိန်ကို မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတာမြင်လို့ အံ့ဩလို့ ကြည့်နေတာ ...”

“တွဲတာ ဘာဆန်းလို့ လဲ ...”

“ဆန်းတာပေါ့ ...၊ ရည်းစားသေသွားလို့ အတိတ်တွေ ဘာတွေမေ့ပြီး တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်ခဲ့တာ အရူးတစ်ပိုင်းလေ”

“ကြာတော့လည်း မေ့မှာ ပေါ့”

“ဘာကြာသေးလို့ လဲ ...၊ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဟွန့် ... ငါ သွားမေးလိုက်ချင်တာ၊ ရှင့်ရည်းစားနဲ့ တူတဲ့ မိန်းမတွေ ကျန်သေးလား

လို့ ”

“အခု သူ ပြန်ကောင်းနေပြီမို့လား၊ တူလို့ တွဲတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“တူစရာလား ရွေးရယ် ... သူ့ချစ်သူ “ဝတ်လွှာရုံ”ရဲ့ ဓာတ်ပုံ ငါ မြင်ဖူးတာပဲဟာ၊ အခု တစ်ယောက်က နှာတံ တော်တော်လှတယ်၊ အသားအရမ်းဖြူပြီး ဘိုဆန်ဆန်လှတာ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ မျက်နှာမျိုးကြီး”

ရွေးရယ် ... မဒီရယ် ... သီတာနဲ့ လွယ်တို့ လေးယောက်ဟာ စုပါမားကက်ကြီးတစ်ခုက စာရင်းကိုင်တွေဖြစ်ကာ ညနေ ဂျူတီ ချိန်းကြသည့် အချိန်ချင်းလည်း တူသည် ။

ထို့ကြောင့် တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်လောက်တော့ အလုပ်ပြန်မှာ ကန်ဘောင်ပေါ်ကို တက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။

သူများ တွေလို အတွဲတွေဘာတွေလည်း မရှိ၊ လိုချင်ပြီး မရ၊ ရနေတာတွေကျတော့ မလိုချင်နဲ့ ပဲ တက်ညီလက်ညီ ချီတက်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်၏ ။

ထို့ပြင် သိပ်ပိုလျှံကြတာ မဟုတ်တော့ အားနေတာနဲ့ မုန့်ဆိုင် ပြေးထိုင်သည့် အကျင့်လေးတွေကို ဖျောက်ဖျက် ထားရသေးသည် ။ ကန်ဘောင်ပေါ် ဆိုပေမယ့် မြက်ခင်းလေးတွေပေါ်မှာ ပဲ ဆွဲခြင်းလေးတွေချ၍ ဒီလိုပဲ တစ်နေ့တာ ထူးဆန်းတာလေးတွေ ပြောဖြစ်ကြရာ ...

“ငါက အဲဒီ ဒေါ်သီရိကျော် အကဲပိုမှန်းသိလို့ တမင် ငါ့ကို မြင်အောင် ပြလိုက်တာ”

“ဟင်း ... ဘယ်လို ပြလိုက်တာလဲ”

ဒီအကြောင်းကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား ပြန်ဆက်မိကြ၏။ လွယ်က

မျက်နှာရှေ့ကျနေသည့် ဆံပင်တွေကို ခေါင်းခါထုတ်၍ ...

“သူ့နောက်ကနေ ငါ့အိတ်နဲ့ တိုက်ပေးလိုက်တာပေါ့”

“ဟင် ... သူက ထိုင်နေတာလား ...”

“အင်း ...”

“ခေါင်းကို တိုက်လိုက်တာ ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“နင်ကလည်း ရိုင်းလိုက်တာဆိုတဲ့ ဘွဲ့ တိုးသွားဦးမယ်”

“တိုးပါစေလေ ... သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ 'မုန်းမလွယ်' က ဘယ်တုန်းက ကောင်းဖူးလို့လဲ”

“ဟင်း ...”

အားလုံးထဲမှာ ခပ်အေးအေး နေတတ်သည့် သီတာက သက်ပြင်းလေး ချသည်။ ။ နောက်ထပ် ခေါင်းလေး ခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“နင်တို့ ငါတို့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ သူ့သားကို နီးစပ်မှာ ကြောက်မှာပေါ့ ... လွယ်ရယ် ...၊ မိဘမေတ္တာကို စာနာပေးလိုက်စမ်းပါ၊ သူတို့ က အရမ်းချမ်းသာတာကို”

“ဘာလို့ စာနာပေးရမှာလဲ ... ငါ့မှာ အမေလည်း မရှိဘူး၊ တစ်ခါမှလည်း မချမ်းသာဖူးဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မစာနာနိုင်ဘူး၊ ဒီမိန်းမကြီး ဖြစ်သွားတဲ့ ပုံကို အရမ်း အားရတယ် သိလား၊ ဝိညာဉ်ကလဲ့စား ဇာတ်လမ်းတွေလို ငါကတော့ လူစင်စစ်ကနေ သူ့နောက်ကို လိုက်ပြီး ခြောက်လှန့်မယ်”

“နင် လိုတာ သူ ပေးခဲ့တာပဲ မို့လားဟယ် ...၊ ထားလိုက်ပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ် လွယ်ရယ် ... သူတို့ က ပြင်ဦးလွင်မှာ ပဲ၊ ရန်ကုန်ကို ခဏလာတာ နေမှာ ပါ၊ လုပ်မနေပါနဲ့ ”

“အံ့မယ် ... တက်ညီလက်ညီနဲ့ တားနေလိုက်ကြတာ၊ ဒေါ်သီရိကျော် ငါ့ကို တစ်ချိန်လုံး ဘယ်လို ဆက်ဆံခဲ့သလဲ နင်တို့ သိလို့ လား”

“သိဘူးလေ ”

မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ခေါင်းခါကြသည် ။ လွယ်က နူးနှစ်လုံးကို ပိုက်ပြီး ထိုင်နေရင်းကနေ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ဒါတွေ ပြောနေရင် ဒီမှာ တင် သန်းခေါင်ကျော်သွားလိမ့်မယ် ငါနဲ့ သမိန် ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နင်တို့ သိသားပဲ၊ ဒေါ်သီရိကျော် ဘယ်လို နေရာတွေမှာ ခွဲခြား စိတ်ဖြာမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

များ သောအားဖြင့် အပြုံးအရယ် မပျက်တတ်သည့် လွယ် မျက်နှာလေးက တင်းနေလျက် ...

“ငါ အစက မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ငါ့ကို မထင်မှတ်ဘဲ မြင်လိုက်ရင် ဘယ်လိုပုံစံ ဖြစ်သွားမလဲဆိုတာပဲ သိချင်ခဲ့တာ၊ မြင်လိုက်တယ် ... အံ့ဩသွားတယ်ဆို တော်ပြီပေါ့၊ ငါ့ကို မြင်တာများ ဘီလူးသရဲ မြင်လိုက်တဲ့ အတိုင်း ...”

ရွေးတို့ သက်ပြင်းတွေ ကိုယ်စီချု၏။ လွယ်က သူတို့ ထဲမှာ အဆင်းရဲဆုံး ဖြစ်သည် ။ ဆင်းရဲတာက ငွေကြေး ပစ္စည်းတင်မကဘဲ ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်း မေတ္တာပါ ချို့တဲ့ ခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

ဖအေက ကိုယ်တစ်ပိုင်း ချည့်နဲ့ နဲ့ နှင့် လမ်း သိပ်မလျှောက်နိုင် ...၊ မောင်နှမ သုံးယောက်မှာ လွယ် အဖေက အကြီးဆုံး၊ ကျန်သည့် အဒေါ်နှစ်ယောက်ကလည်း အိမ်ထောင်တွေကိုယ်စီနှင့် လွယ်နဲ့ ရွယ်တူလော

က် ရှိကြသည့် သားသမီးတွေလည်း ရှိသေးသည်။ ။

တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်နဲ့ ခြံကျယ်လေးမှာ လွယ်တို့ က နောက်ဖေးမှာ ပျဉ်ထောင်အိမ်လုံးလေး သပ်သပ် ထပ်ဆောက်ပြီး နေသည်။ ။

တစ်ခြံတည်းမှာ အိမ်က နှစ်လုံး၊ အိမ်ထောင်စုက သုံးစု နေကြ၏။ ဘယ်လို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ ဘယ်လိုနေကြမှန်း မသိပေမယ့် ရန်ဖြစ်ကြတာလည်း ခဏခဏ ...၊ ရန်ဖြစ်ကောင်းမှုကြောင့်ပဲ ပြင်ဦးလွင်ထိ လွယ်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။ ဒေါ်သီရိကျော်တို့ မိသားစုနှင့် ပတ်သက်မှုတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလည်း ထိုမှ စခဲ့ခြင်းပင် ...၊

လွယ်အကြောင်း တွေးမိသွားပြီး မဒီ စိတ်လည်း မကောင်းပါ။ ခုလို လွယ် စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်းလေး ဖြစ်တတ်နေတာကိုလည်း သဘော မကျနိုင် ...၊

“ငါကတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆင်ခြင်သင့်တယ်လို့ ပဲ ထင်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေမို့လို့ အရှင်းဆုံးပြောရရင် နင်တို့ ပတ်သက်ခဲ့ပုံကိုက ဒေါ်သီရိကျော် မျက်လုံးထဲမှာ နင်က အထင်ကြီးစရာ မရှိဘူးလေ”

စိတ်ဆိုးလောက်စရာ စကားပေမယ့် လွယ်က မျက်နှာမပျက်ပါ ထို့ပြင် ပြောတဲ့ သူက ရွေး ဖြစ်နေလို့ ပိုပြီး နားလည်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

စူပါမားကက်ရဲ့ ပိုင်ရှင်က ရွေးရဲ့ ဦးလေးဝမ်းကွဲ ရွေးတို့ အပေါ်မှာ ငွေကြေး အတိုင်းအတာအရ ဖြစ်လောက်အောင် မထောက်ပံ့ခဲ့ပေမယ့် မားကက်မှာ တော့ ရွေးကို နေရာပေးထားခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် လေးယောက်ထဲမှာ ရွေးနဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် လွယ်ကိုဆို ရွေးက ပိုပြီး ဦးစားပေးသည်။ ။ ကူညီသည်။ ။

မားကက်ပိုင်ရှင်ရဲ့ တူမပေမယ့် ဘဝတူတွေပါဆိုသည့် စာနာစိတ်နှင့် အားလုံးကို ခင်မင်သည့်ထဲမှာ လွယ်ကို ပိုခဲ့၏။ အိမ်နဲ့ အဆင်မပြေလို့ အဝေးကို ရှောင်သွားလည်း ပြန်ရောက်လာတာနှင့် အလုပ်တစ်နေရာ ပြန်ရအောင် ရွေးက ကူညီတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

“ငါ့အနေအထားကို ငါလည်း သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ... ငါ မကောင်းတာ လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ဘဝ မပျက်စီးဘူး၊ ငွေတွေ အများကြီး ရတယ်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူ ညှိနှိုင်းပြီးမှ ခန့်ခန့်ညားညား လုပ်ကြတာ”

“မခန့်ညားပါဘူး လွယ်ရယ် နင်က နင့်ဘဝ မပျက်စီးဘူးလို့ သတ်မှတ်ပေမယ့် ဒီအလုပ်မျိုးကို တော်ရုံမိန်းကလေး လုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး ”

လွယ်က ပခုံးလေးတွန့်၍ ရယ်သည်။ ။

“ဒါကို လုပ်ခဲ့တဲ့ အတွက် ငါ နောင်တမရဘူး ရွေး၊ သမိန် ခုလို ပြန်ကောင်းလာတာလည်း ငါနဲ့ သူတို့ ဆုံဖြစ်ခဲ့လို့ တကယ်ဆို ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမှာ လူကို တွေ့တာနဲ့ ပြူးပြူးပြဲပြဲ ဖြစ်သွားတာ လုံးဝ သဘာဝမကျဘူး ...”

“အဲဒါ နင့်စာရိတ္တကို အထင်သေးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

သီတာက လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်ပြီးမှ အားနာသွားသလို စကားရပ်သွားကာ ...

“ဒီလိုလေ ... ကိုယ့်ကို ယုန်ထင် ကြောင်ထင် ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေ နားလည်သွားအောင် ကိုယ့်ရဲ့ သမာဓိကို ပြရမှာ ပေါ့”

“ဘာလဲ ... သမိန်ကို မျက်မွေးထော် မော်မကြည့်ဘဲနဲ့ လား၊ သူ ရှိနေတဲ့ အရပ်ကို ရှောင်ရှား ...၊ တွေ့ခဲ့ရင် မျက်နှာလွှဲ၍ တခြားသွား ...၊ ဒီလို

မျိုးလား ...”

သီတာ ဘာမှ မပြောနိုင်၊ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“အေးလေ ... အဲဒီလောက်လည်း မလိုပါဘူးနော်၊ အားလုံး ပြီးသွားပြီဥစ္စာ၊ ခုချိန်မှာ ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ ကိုယ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ အဲဒီမိန်းမကြီး သိကို သိရမှာ ၊ ရန်ကုန်ကို ခဏတစ်ဖြုတ်လေး လာပြီး ပြန်မှာ ဆိုရင်တော့ ဒီ လောက်နဲ့ ပဲ ရေစက်ကုန်ပြီပေါ့လေ”

လွယ်က ကြိမ်းဝါးသလို ပြောပြီး မျက်နှာလေး မော့၍ ရယ်သည် ။

တကယ် နာနာကြည်းကြည်း ဖြစ်သွားသလိုလို၊ ပျော်စရာအဖြစ် လေးတွေ ရဖို့ အတွက် သူများကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာလိုလို ... သူ မ မျက်နှာပေါ်မှာ လေးနက်သည့် ကောက်ကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာမှ မ တွေ့ ...၊

* * *

အခန်း (၃)

ရန်ကုန်ကို ရောက်တိုင်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို မပျက်မကွက် ဖူးမြော်ခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ဖူးရတာ စိတ်ထဲမှာ ပို၍ ကြည်နူးမိသည်။ ။

သားရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စလည်း အဆင်ပြေသွားပြီ ဖြစ်ကာ ရန်ကုန်မှာ ဘယ်သွားသွား အားလုံး အတူတူ သွားဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ခုလည်း ဘုရားကို ရောက်လာခဲ့ကြတာ မျက်နှာစုံညီ ...!

“သမီး ဒက်ဒီသာ ပါလာရင် ပိုပြီး လူစုံမှာ ပဲ”

ဒေါ်ငါ့ချိုက သူမဘာသာ စကားစလိုက်ပြီးမှ ...

“အဲဒီလိုပဲ ကျော်ရယ် ... အလုပ်ကိုတော့ ကြိုးစားတာပေါ့နော်၊ ငွေကလွဲရင် လူမှုရေး သိပ်နည်းတာ၊ ကျော်ကို ဧည့်ဝတ်မကျေ ဖြစ်ရတာ အားနာလိုက်တာကွယ်”

ကားပေါ်က ဆင်း၍ ဓာတ်လှေကားဆီ အတူလာခဲ့ကြရင်း လူကြီး နှစ်ယောက်က နောက်က၊ သမိန်နဲ့ ရနံ့တို့ က ရှေ့မှာ ဖြစ်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

“ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ချိုရယ် ...၊ ခုမှ မင်္ဂလာရက် သတ်မှတ်ကြမှာ ၊ ဒါတွေက တို့ မအေတွေပဲ လုပ်သွားရင် ရတာပဲ၊ လူစုံစရာမှ မလိုသေးတာ ၊ ငါကတော့ ကလေးတွေ ခုလို သင့်သင့်မြတ်မြတ်လေး ရှိနေကြတာကို အရမ်း စိတ်ချမ်းသာတာပဲ”

“တို့ သမီးက သင့်မြတ် ပြီးသားပါနော်၊ နင်တို့ ရန်ကုန်က မပြောင်းခင်အထိ သူတို့ ချင်းက သူငယ်ချင်းတွေဥစ္စာ၊ ဒီအရွယ်တွေကျမှ သာ နင့်သားက တသွေးတမွေးကြီး ဖြစ်သွားတာ”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ချိုရယ် ... သားက ကျန်းမာရေး ထိခိုက်ထားလို့ ပါ ၊ ဖြစ်ခဲ့တာကလည်း ခေါင်းဆိုတော့ ဒီလောက် ပြန်ကောင်းလာတာပဲ ကျေးဇူးတင်နေရတာ”

“ဘာကိုလဲ ...”

“ကံကြမ္မာကိုပေါ့ကွယ် ...၊ တို့ ဖြင့် ရင်ကျိုးရပြီ ထင်ခဲ့တာ”

ပြောနေရင်း မျက်နှာတစ်ခုက ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသဖြင့် အာရုံထဲက မောင်းထုတ်ပစ်ရသည် ။ ဒီမိန်းကလေးကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏ တွေးဖြစ်နေမှန်း မသိ ...၊

“ကောင်း လာပြီ ဆိုပေမယ့် သားက အရမ်း ငိုငင်တာပဲနော်၊ ဂရုစိုက်ရဦးမှာ ”

ဒေါ်ငဝါချို ပြောလိုက်မှ စိတ်က ဒီဘက်ကို လုံးလုံးရောက်ခဲ့၍ ...

“ဟုတ်တယ် ... သမီးလေး သည်းခံရှာတာကိုလည်း တို့ သိပါတယ် ချိုရယ် ... နင်လည်း ထပ်ပြီး ပြောပြပေးပါနော်၊ သားရဲ့ အမူအရာ အပြောအဆိုတွေကို နားလည်ပေးဖို့ လေ ...”

“သမီးက ကိုယ် ပြောစရာတောင် မလိုပါဘူး ကျော်ရယ် ဟော ... ဟိုမှာ ဓာတ်လှေကား စောင့်နေတယ်”

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်ချင်း ချိတ်လိုက်ပြီး ပွင့်လျက်သား ရှိနေသည့် ဓာတ်လှေကားဆီ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့ကြသည် ။

“သူတို့ ဝင်လိုက်ပေမယ့်လည်း တံခါး မပိတ်သေးဘဲ ရှိနေသဖြင့် နောက်ထပ် လူတွေလာနေတာကို သိလိုက်ကာ ဒေါ်သီရိကျော်တို့ လူချင်းထပ်ပူး၍ နေရာ ချိန်းပေးလိုက်သည်။”

တံခါးကို ဘေးတစောင်း ရပ်နေလိုက်တာမို့ ဓာတ်လှေကားတံခါး ပိတ်သွားတာပဲ သိသည် ၊ ဝင်လာသူကို သတိမထားမိ ...၊

ကိုယ့်မျက်နှာရှေ့ကို ဝင်ရပ်လိုက်ကာမှ ...

“ဟင် ...”

ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်လိုက်နိုင်ဘဲ ဒေါ်သီရိကျော် တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟသွား၏။

မုန်းမလွယ် ...၊

သူစိတ်ထဲမှာ ရှိခဲ့သည့် သတ်မှတ်ချက်အရ “မငွေခင်”...၊

မျက်ဝန်းတွေကို မှောင်လက်နေအောင် တမင် ပြင်ထား၏။ ရှည်သည့် မျက်တောင်တွေကို ပို၍ ကော့ညွတ်ထားသည်။ ။

မေးဖျား ချွန်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သွယ်သည့် မျက်နှာလေးက ဝင်းနှစ်ပြေနေ၏။

“ဆံပင် အလယ်ခွဲထားသည့် နဖူးကဆံပင်သည် နောက်က ဆံပင်တွေနဲ့ အညီ ကျောထက်မှာ ဖြန့်ခင်းနေသဖြင့် မျက်ဝန်းနှင့် နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ဆံပင်တွေနဲ့ အနားသတ် ပေးထားသလို ရှိလေသည်။ ။

ခရမ်းရောင် အပြောင်သား ကိုယ်ကျပ်နှင့် လယ်သာဂျာကင် ခါးတို လက်ရှည်ကို ထပ်ဝတ်ထားသော သူမပုံစံကို ရနံ့လည်း အနီးကပ် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်၏။

ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ သမိန်က ကြည့်မနေခဲ့ပေ ...။

ထို့ကြောင့် စိတ်သက်သာ သွားပေမယ့် သူမနဲ့ မှ ဒီလိုလာ လာပြီး ဆုံ
နေရတာကို ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ပစ်လို့ မရတော့ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

သမိန်ကတော့ မသိလောက်တာ သေချာသည် ။

ဒါဆို သူကတော့ သိနေတာ လုံးဝ ဖြစ်နိုင်နေသည် ပဲ ...။ ဘယ်တုန်း
ကလဲ ... ဘာတွေလဲ ...၊

သမိန် အတိတ် မေ့ခဲ့စဉ်ကလား ... ဒါလည်း မဖြစ်နိုင် ...၊

အတိတ်မေ့နေတဲ့ ကာလမှာ သမိန်က အန်တီရဲ့ မျက်စိအောက်မှာ ပဲ
ရှိခဲ့တာ၊ တကယ် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ် ဆိုရင်ရော မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီ
လို တကောက်ကောက် လိုက်နေမှာ တော့ မဟုတ်ပေ ...။

ကိုယ်ဆိုရင်လည်း “ ရှင် ကျွန်မကို မေ့သွားပြီလား”လို့ တစ်နည်းန
ည်း မေးပစ်လိုက်မည်၊ ဒီလိုတော့ လုပ်မှာ မဟုတ် ...။

ဓာတ်လှေကားအပေါ် ရောက်သွားတော့လည်း သူတို့ တွေ တိုင်ပင်
ထားရပါဘဲ သူမသွားသည့် အတိုင်း မျက်လုံးတွေ ပါသွားကြတာ တစ်
ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သတိမထားမိကြပေ ...၊

“အန်တီ အဲဒီတစ်ယောက်က အန်တီကို ကြည့်သလိုပဲ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

တစ်ခုခု အဆင်ပြေအောင် ပြန်ပြောဖို့ ပြင်လိုက်သော်လည်း ရနံ့က
ဒါပဲပြောပြီး မုန်းမလွယ်ထံ အာရုံ ရောက်သွားတာ တွေ့သဖြင့် မပြောဖြ
စ်လိုက် ...၊

“မောင် ...”

“ဟင် ...”

“ဟိုတစ်ယောက်ကို မောင် သိလား ...၊ တစ်နေ့က ရနံ့တို့ စားနေတုန်း ဆိုင်ထဲမှာ သူ မောင့်ကို ထိုင်ကြည့်နေတာလေ ...”

ရနံ့ တစ်ယောက်တည်းနှင့် ကျောပြင်လှလှကို မရှုစိမ့်နိုင်ဖြစ်နေပြီး ဟိုလူလှည့်မေး ... ဒီလူ လှည့်မေး ...၊

သမိန်က လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ် လိုက်တော့လည်း တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ။

“မောင် သိတယ်ပေါ့”

“ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်လာကတည်းကလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ...၊ ဓာတ်လှေကား ကျဉ်းကျဉ်းလေး ဟာ ရှိနေတဲ့ လူတွေကို မြင်တာ ဆန်းနေလို့ လား”

မကျေနပ်ခြင်းနဲ့ စပြီမှန်း ရနံ့သိလိုက်သည်။ ။

လူတွေကိုမြင်တာ မဆန်းပေမယ့် သူမကို မြင်တာကတော့ လှနေလို့ ပါ ထင်းနေလို့ ကြည့်မိတာ မဟုတ်ဘူး လားလို့ မေးချင်ပေမယ့် မျိုသိပ် လိုက်ရသည်။ ။

ဒေါ်သီရိကျော်ကတော့ ရင်တွေ ပူနေပါပြီ ...။ သားနဲ့ ရနံ့တို့ ပြောနေတာကို မကြားရပေမယ့် မျက်လုံးတွေ ရောက်ရောက်သွားတာကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် မုန်းမလွယ် အကြောင်း ပြောနေပြီကို သိနေသည်။ ။

ဘုရားကိုရောက်တော့ သူတို့ အားလုံး ဗောဓိညောင်ပင် ရှိသည့်ဘက်ကို လှည့်ခဲ့ကြကာ မုန်းမလွယ်က စောင်းတန်းဘက်ကို ထွက်သွား၏။ ရင်ထဲမှာ ပြောချင်တာတွေ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသဖြင့် ဘာကိုမှ လည်း

စိတ်မပါတော့ဘဲ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေဆဲ ...

“ကျော့ အိတ်ထဲက ဖုန်းမြည်နေတယ် ထင်တယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လဲလား”

ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသလို ဝမ်းသာအားရနှင့် ဖုန်းထုတ်ယူ
ကာ ...

“ခဏနော် ... အလုပ်ကိစ္စတွေ မှာ စရာရှိလို့ ”

“အချစ်တော်ကြီး ဆီကလား ...”

“ဟုတ်တယ် ချို့ရဲ့ ...”

တကယ်လည်း သားရဲ့ အဖေ ခေါ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခြေလှမ်းတွေ
မပြေးရုံတမယ် လျှောက်နေရင်း

“ဖေကြီးရေ ... ပြောစရာရှိတာ နောက်မှ ပြော ...၊ ဒီမှာ ဖေကြီးရဲ့
သားတော်မောင်ကိစ္စ လုပ်စရာလေး ရှိနေလို့ ၊ ကျော် ညကျမှ ဖုန်းပြန်ဆ
က်မယ်နော်၊ စိတ်မပူနဲ့ ... ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ”

ပြောလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ပူမှာ လည်း စိုးသေးသည် ။ ဖုန်းကို အိတ်
ထဲ ပြန်ထည့်၍ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်သည့် ခြေလှမ်းတွေနှင့် မျက်
လုံးတွေကလည်း ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ...၊

“ဟိုမှာ ... ဟေ့ ... လွယ် ... မုန်းမလွယ် ...”

မြောက်ဘက် စောင်းတန်းထိပ်ကျမှ သူမကို လှမ်းမြင်လိုက်သည် ။

မုန်းမလွယ်က နောက်ပြန် ငဲ့ကြည့်ပြီး ဒေါသီရိကျော်ကို မြင်မှ ဒီဘ
က် ပြန်လှည့်စောင့်၏။

“ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ ...”

ပုံစံက ကြည့် ...၊

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ်၊ အမူအရာက ပေါ့ပြက်ပြက်၊ ဟိုနေ့က ဆိုင်ထဲမှာ ကြည့်သွားသည့် မျက်လုံးတွေကျတော့ လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ကွက်တွေလား ...၊

“လာ ... ဟိုဘက်ကို ...”

“လူရှင်းသည့် နေရာကို ကိုယ်က ဦးဆောင် သွားတော့လည်း သူမက ဝီကေဝါးမပျက်ဘဲ အေးဆေးလိုက်လာ၏။

“မုန်းမလွယ် ... ပြောစမ်းပါ ... မင်း ဘာတွေ ကြံစည်ထားတာရှိလဲ”

“မကြံစည်ပါဘူး”

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် “ဘူး” ကွယ်တာ မဟုတ်ပေ။ မျက်ခုံးတွေ ပင့်၍ ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ ဆိုသည့် အကြောင်ရိုက်ချင်သော မျက်နှာ ...။

“မင်းကို ငါ တည့်တည့်ပဲ မေးမယ်၊ အခု ရန်ကုန်ကို ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ ...”

“လွယ် ရန်ကုန်မှာ နေတာလေ”

“ဘာ ...”

မဖြစ်နိုင်တာ ...၊

ဒေါ်သီရိကျော် ခေါင်းခါပစ်လိုက်ကာ ...

“မင်း မန္တလေးမှာ နေတာဆို ...”

“လွယ်က အပေါင်းအသင်း ဆုံတယ်၊ တစ်နိုင်ငံလုံး ဘယ်သွားသွား ညအိပ်ရက်ရှည် နေလို့ ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ တပုံကြီး”

မန္တလေးမှာ ဦးလေးဝမ်းကွဲ ရှိသည် ၊ ဦးလေးကရော ဦးလေးမိန်းမ ကရော လွယ်ကို ချစ်ကြပေမယ့် သူ့သမီးတွေနဲ့ သိပ်အဆင်မပြေတော့ လွယ် ဒီလိုပဲ အိမ်ပြန်လိုက် ... အပြင်ထွက်လည်လိုက်နှင့် မန္တလေးကို အရင်းပြုကာ အနီးဝန်းကျင် မြို့တွေဆို မရောက်ဖူးခဲ့တာ မရှိ ...။

ဒေါ်သီရိကျော်ကိုတော့ စကားအကောင်း မပြောမိဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သား ဖြစ်သည့်အတိုင်း ...

“လွယ် ရန်ကုန်မှာ ရှိနေတာ အန်တီ အံ့ဩနေတာလား”

“အခု မအံ့ဩတော့ပါဘူး၊ မင်းဘဝက ဒါပဲဆိုတာ ငါ မေ့သွားလို့ မေးမိတာ”

လွယ် မျက်ဝန်းလေးတွေ အေးခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်၏။ ဒါကို သိလိုက်ကာ ဒေါ်သီရိကျော် ကျေနပ်သွား၏။

“ဒီတော့ ငါကပဲ ပြောစရာ ကျန်တော့တာပေါ့၊ မင်း ငါ့သားကို နှောင့်ယှက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ မင်းကိုလည်း သူ မသိတော့ဘူး ... အားလုံးကပြီးခဲ့ပြီ”

“ဘယ်သူက မပြီးနိုင်ပါဘူး ပြောနေလို့ လဲ ...”

“ပြောလို့ လည်း မရဘူး၊ မင်းဘဝနဲ့ ငါ့သားက ပြည်တော်ပြန် မင်းသားနဲ့ လမ်းဘေး ရေအိုးစင်လို ရေဆာလွန်းလို့ နှာခေါင်းပိတ်ပြီး မျိုချမိရင်တောင် သူ ပြန်တွေ့မိတိုင်း ရှက်နေမှာ ...”

“အန်တီ မိန်းမသားချင်း အဲဒီလောက် မစော်ကားပါနဲ့ ”

“မိန်းမချင်း တူပေမယ့် အဆင့်အတန်းချင်း ကွာတယ်၊ ပန်းတွေ တောင်မှ မျိုးမတူကြဘူးလေ၊ ခွေးသေးပန်းတွေလည်း ပန်းပဲ၊ သူ့အရောင်လေးနဲ့ သူ လှနေတာပဲမို့လား”

ဘယ့်နှယ်လဲဆိုသည့် မေးဆတ်ခြင်းနှင့် ဒေါ်သီရိကျော်က မဲ့သည်။ ဒီလိုတွေ ပြောချင်လွန်းလို့ ထိန်းချုပ်ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ ... ၊ ဟိုအရင် အချိန်တုန်းကလည်း ကိုယ့်သားလေး မျက်နှာကြောင့် ...။

မနေ့တစ်နေ့တုန်းကတော့ မသိကြတဲ့ လူတွေ ရှေ့မှာ မို့ပါ။ ခုတော့ ဘယ်နှယ်ရှိစ ...။

မျက်ဝန်းချင်း စူးစိုက်ကြည့်မိစဉ် ပေါ့ပါး ဟော့ရမ်းသည့် မဲ့ပြီးတွေ ပျောက်ကွယ်နေသော လွယ် မျက်နှာကြောင့် ကျေနပ်လို့ မဆုံး ...။

“မင်း နစ်နာခဲ့တဲ့ အတိုင်း တန်ရာတန်ကြေးမက ငါ ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်း ကိုယ်တိုင်လည်း ကတိလက်မှတ် ထိုးသွားပြီးသား၊ အခု ငါ့သားရှေ့ကို ရောက်ရောက်လာတာ တိုက်ဆိုင်တာဖြစ်ဖြစ် ... တမင်တကာဖြစ်ဖြစ် ငါ မလိုချင်ဘူး”

“အန်တီသား သွားလေရာ အရပ်မျက်နှာကို ရှောင်ရှား ပုန်းနေပါမယ်လို့ တော့ လွယ် ကတိမရှိခဲ့ဘူး ထင်တယ်”

“အဲဒါတွေ အားလုံး ပါပြီးသားလေ၊ ငါ့ကို ကတ်သတ်မပြောနဲ့ မုန်းမလွယ် ...၊ မင်းရဲ့ မျက်နှာမှာ ငါ့သားကို မက်မောနေတာလား၊ နောက်ထပ် လိုချင်နေတာလား၊ ဘာမှန်း မသိပေမယ့် လောဘရောင်တွေ ထွက်နေတယ်၊ ဘီလူး ပြုံးတာမြင်တော့ ကျောချမ်းသလိုပေါ့”

“ဟွန့် ... အန်တီ လူကဲခတ် ကောင်းသားပဲ၊ ဒါဆို အခု အပေးအယူတွေ လုပ်ကြဖို့ လိုက်လာတာလား”

“ဘာ ... ပြောတယ်”

ဒေါ်သီရိကျော် ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ ။ အသံကျယ်သွားကာမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရပြီး ပင့်သက်ရှိုက်ရ၏။

“မင်း ဒီလောက်ထိ နင့်လောက်အောင် ရပြီးမှ ဘာ ထပ်လိုချင်သေးတာလဲ၊ ဒီမှာ မုန်းမလွယ် ... မင်း ... ငွေညှစ်တိုင်း ပေးနေရအောင် ငါ အရူး မဟုတ်ဘူး ”

လွယ်က အောက်မေးဖျားလေး သိသာအောင် ရွဲ့၍ ခေါင်းညိတ် နေ၏။ ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်လာကာစက

အံ့ဩလောက်အောင် အလှကြီး လှနေပါလားလို့ တွေးမိလိုက်သည့် မျက်နှာဟာ ခုချိန်မှာ တော့ ရွံရှာဖွယ်အတိ ...၊

“ငါသိတယ် ...၊ မင်း လှုပ်ရှားလာတဲ့ ပုံစံက ဒီလို ခြေလှမ်း ပြင်တာမှန်း၊ မရဘူး မုန်းမလွယ် ... ငါ လိုက်လာတာ မင်းကို ဟိုတစ်ခါကလို ငွေပေးပြီး အလဲအလှယ်တွေ လုပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း ပက်ပက်စက်စက် အရှက်မကွဲခင် နောက်ဆုတ်ဖို့ ပြောချင်တာ ...”

“လွယ်က အရှက်ကွဲမယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းကတောင် မျက်နှာပြောင်ရဲရင် ငါက မပြောရဲစရာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဒီလထဲမှာ ပဲ ငါ့သားနဲ့ ရနံ့ လက်ထပ်ကြမှာ ၊ ဒီပွဲ မတက်ခင် ငါ့သားကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်တာနဲ့ မင်းကို လူပုံအလယ်မှာ ငါ ပက်ပက်စက်စက် ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောပြမယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

မထင်မှတ်ဘဲ တုံ့ပြန်လာတာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သံ ဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါ်သီရိကျော် မျက်မှောင်ကုပ် သွားသည်။ ။

လွယ်က ပီကေကို ပူဖောင်းလေး ဖြစ်အောင် နှုတ်ခမ်းလေးချွန်၍ မှုတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ပါးစောင်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး အလယ်ခွဲကြောင်း ဖြစ်နေသည့် ဆံပင်တွေကို နဖူးကနေ လက်တစ်ဖက်နဲ့ သိမ်းလှန်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“သတင်းပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟိတ် ... နေဦး”

သူမ လှည့်ထွက်သွားတော့ ဒေါ်သီရိကျော် ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ လှမ်းဆွဲထားလိုက်ကာ ...

“မင်း ဘာပြောသွားတာလဲ”

“အဟွန့် ... အန်တီလည်း ဒေါသ မောဟမီးတွေ အရမ်းမြင့်နေတာပဲ၊ ပူမနေပါနဲ့ ... လူပုံအလယ်မှာ ပက်ပက်စက်စက် အပြောခံနိုင်တဲ့ အထိ လွယ် သိက္ခာမမဲ့ပါဘူး”

ပြောသွားတာက ရိုးရိုးသားသား ဝန်ချသွားတာနှင့် တူပေမယ့် ပြီးသွားသည့် မျက်နှာက မရိုးမသားပါလား ...။

ဒေါ်သီရိကျော် ဘာမှန်း မသိသေးဘဲ ဒီတိုင်း ကျန်ရစ်လေသည်။ ။

* * *

အခန်း (၄)

“ကိုကြီး ... ကိုကြီး အိပ်နေလား မသိဘူး”

ဒေါ်နုသစ် ဟင်းပန်းကန်လေး ကိုင်၍ အိမ်ပေါ် တက်လာခဲ့သည် ။
အိမ်ရှေ့မှာ လည်း ဘယ်သူမှ မရှိ ...။

အိပ်ခန်းလေး နှစ်ခန်းပဲရှိကာ အိမ်ရှေ့က ဘုရားစင်နဲ့ ဧည့်ခန်း၊ မီးဖို
ခန်းက နောက်ဖေးမှာ သပ်သပ်လေး ထုတ်ထား၏။

ကိုကြီး အိပ်ခန်းတံခါး စေ့ထားသဖြင့် ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ အ
ထဲမှာ ကိုကြီး အိပ်နေသည် ။

“ဪ ... ဒီကောင်မလေး ခုနကပဲ ပြန်ဝင်လာတာ၊
ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး”

ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ကာ ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းပ
န်းကန် တင်၍ အုပ်ဆောင်းနဲ့ ပြန်အုပ်ခဲ့လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဘာတွေ
ချက်ပြုတ်ထားသလဲ ...။ ဟိုလှန်ဒီလှန်ကြည့်ရင်း ... လွယ် အိပ်ခန်းထဲထိ
ရောက်လာခဲ့လျှင် ...

ဒါ ... ဘာကြီးလဲ ...။

ခေါင်းအုံးလိုဟာကို ခေါင်းအုံး မဟုတ်မှန်းလည်း သိနေသည် မို့
ကိုကြီး ကြည့်လိုက်တော့ ဘေးမှာ ကြိုးစတွေနှင့်

“ဟာ ... အန်တီသစ် ဘာလုပ်တာလဲ၊ သူများ အခန်းထဲဝင်ပြီးတော့ ..

သူများ အခန်းထဲ တကယ် ဝင်မိတာမို့ ဒေါ်နုသစ် တုန်ခနဲ ဖြစ်သွား
၏။ ပြီးမှ

“ဒါ သူများ အခန်းလားအေ့ ညည်းအခန်း ကျုပ်ဝင်တာ ဘာဖြစ်
သွားနိုင်လို့လဲ”

လွယ်က အနား ရောက် လာပြီး ဒေါ်နုသစ် လက်ထဲက ခေါင်းအုံးကို
ဆွဲယူကာ ဗီရိုပေါ် လှမ်းပစ်ထားလိုက်၏။

“အဲဒါ ဘာကြီးလဲ လွယ် ... တစ်ခုခုနဲ့ တူသလိုပဲ”

“ဗိုက်အတု ...”

“ဗိုက် ... အတု ...”

သံယောင် လိုက်ပြောရင်း မျက်လုံး ပြူးသွားတော့ လွယ်က
စားပွဲပေါ်က သူမရဲ့ တခြားသော မမြင်စေလိုတာတွေကို ကျောက်ကပ်
သိမ်းပစ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ... လွယ် အလုပ် လိုချင်တဲ့ အခါ သနားတတ်တဲ့ သူဌေး
တွေဆို သနားအောင် ဒီလိုပဲ ဗိုက်ကြီးသည် ယောင် ဆောင်ရတယ်”

“ဗိုက်ကြီးသည် ဆို သနားရောလား”

“သနားစရာကောင်းတဲ့ ဒုက္ခိတ ဗိုက်ကြီးသည် လေ၊ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်
ရှာစားရတဲ့ ဘဝ ... ”

“ဖြစ်ရလေ”

ဒေါ်နုသစ် ခေါင်းခါသွား၏။ ဒါကို မယုံမကြည် မဖြစ်မိပါ ...၊ လွယ်
ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ဘာမဆို မဆင်မခြင်၊ အကြောက်အရွံ့ နည်းတာ

သိပြီးသား၊ ထို့ပြင် ... အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့ မပြတ်အောင် လုပ်နိုင်သလို လက်နဲ့ ငွေနဲ့ ပြတ်သွားသည် ဆိုတာလည်း သိပ်မရှိဘူး ထင်သည်။ ။

ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဒီလောက်တောင် ငွေရှာတတ်နေတာ အထင်တော့ မသေးပါ။ လွယ်ကလည်လည်း လည်သည်။ ။ သူများ ထက်လည်း လျင်၏။ ဒါက ငယ်ကျင့်ဖြစ်သည် မို့ သူတို့ အားလုံး သိပြီးသားပင် ...။

“ဒီကောင်မလေး တော်တော့ တော်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေလုပ်လို့ အခက်အခဲ ဖြစ်တယ်လို့ သိပ်မရှိတာလဲ မသိဘူး”

ဒေါ်နုသစ် ကွယ်ရာမှာ တွေးရင်း ပြောဖူးသည်။ ။ ယောက်ျားဖြစ်သူက လက်တို့ ဤ ...

“သူဟာသူ ဘယ်လိုရှာရှာ ... ဘာတွေလုပ်နေနေ မမေးနဲ့ ၊ ကိုယ်လည်း ထောက်ပံ့ထားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ” တဲ့ ...။

သူတစ်ပါးကတော့ သူတစ်ပါးလို ပြောနိုင်ပေမည်။ သူမတို့ မှာသာ အော်ဟယ် ... ငေါက်ဟယ် တကျက်ကျက် ဖြစ်နေကြပေမယ့် ကိုယ့်တူမလေးမို့ စိုးရိမ်စိတ်က အမြဲတမ်း ရှိခဲ့သည် သာ ...။

သူ့အဖေက ကိုယ့်အစ်ကိုကြီး အကြီးဆုံး ...။

ဟိုတုန်းက နှမတွေကို ကြင်နာခဲ့သူမို့ ခုချိန်မှာ ဒုက္ခိတသာသာဘဝနှင့် ချို့ငဲ့နေရတော့ မကြည့်ရက်နိုင် ...။ ထို့ကြောင့် စားကောင်း သောက်ဖွယ်လေးဆို အစ်ကိုကြီးအတွက် စားဦးစားဖျားလေး လာပြေးပို့မိသည်။ ။

နီးတကျက်ကျက် ဆိုတဲ့ အတိုင်း တစ်ခြံတည်းနေကြပြီး မသင့်မြတ်ကြသေးလည်း သွေးသားသံယောဇဉ်က နေနိုင်မလား ...။

“ငါ့ကို ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါ လွယ်ရယ် ...။ ညည်း အဲဒီလို ဗိုက်ကြီးနဲ့ အလုပ်ဆင်းနေတာလည်း မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ အဲဒီလို တကယ် လုပ်ခဲ့ရ

တာလား”

“လုပ်ခဲ့လို့ ဒါ ရှိနေတာပေါ့”

လွယ်က အကောင်းတစ်ခွန်းမှ မပြော ...၊

“ဘာမှ မလုပ်နိုင်နိုင်တဲ့ ဖေဖေအတွက် ဘယ်ဆွေမျိုးဆီကမှ လက်မဖြန့်ဘဲ လွယ် တစ်ယောက်တည်း ရှာဖွေ ကျွေးလာတာ၊ ကိုယ့်ဘဝ မပျက်စီးရင် ပြီးရော မဟုတ်တာတွေရော ဟုတ်တာတွေရော ကြုံတဲ့ ကျတဲ့ ဇာတ်ရုပ်ကို ဝီပြင်အောင် 'က'ရတယ်၊ လင်ပစ်မ ဗိုက်ကြီးသည် ဖြစ်လိုက်၊ ထောင်နန်းစံ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ အားကိုးရာမဲ့ လင်ဆိုးမယား ဖြစ်လိုက်၊ အရက်သမား၊ ဖဲသမား ...”

“အမယ်လေး နေပါဦး ... နေပါဦး ... ကြားလိုက်ရတာ တစ်ခုမှ လည်း အကောင်း မပါဘူး။ ခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးတွေပဲ အလုပ်မရှား တာ၊ ချောချောလှလှ နုနုထွတ်ထွတ်လေးတွေပဲ အလုပ်ခန့်တာနဲ့ ကြား ဖူးတယ်၊ ညည်းကျမှ ဘယ်နှယ် ...”

“ဒါက အလုပ်တွေ အမျိုးမျိုး ရှိသေးတယ်လေ၊ မေးမနေပါနဲ့ အန်တီ သစ်ရာ ... အန်တီချစ်တို့ နေသလို ဝေးဝေးနေစမ်းပါ”

“ဝေးဝေးနေလည်း လူချင်း ဝေးပေမယ့် သွေးမဝေးဘူးအေ ... ညည်း က ငါ့အစ်ကိုရဲ့ သမီး တူမအရင်း ...”

“ဟုတ်လား မေ့တောင် မေ့နေတာ”

“လွယ်နော် ညည်းနဲ့ ပြောဆိုမိတိုင်း တစ်ခါမှ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မပြီးဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မပြောဆိုမိအောင် လွယ်တို့ သားအဖဆီ အန်တီသစ် ကူးမလာနဲ့ ပေါ့၊ လွယ်ကတော့ ဖေဖေအတွက် ပြည့်စုံအောင် လွယ်ပဲ

ရှာရတာ၊ လွယ့်ဘဝ မပျက်စီးအောင်လည်း လွယ် ကိုယ်တိုင်ပဲ
စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူ ဦးဆောင်လမ်းပြဖို့ မှ မလို
ဘူး၊ ကိုယ့်ဇာတ်မှာ ကိုယ် ဒါရိုက်တာပဲ”

“အဲဒါ ညည်းက ဆွေမျိုးတွေကို စော်ကားတာပဲ လွယ် ...၊ အသိုင်းအ
ဝိုင်းရဲ့ အရိပ်ဆိုတာ ညည်း နားမလည်ဘူးလား၊ တို့ က မပေးနိုင် မကူနိုင်
ပေမယ့် နှုတ်၏ စောင်မခြင်း၊ လက်၏ စောင်မခြင်းနဲ့ ...”

“ဘာနဲ့ မှ မ'မ'နဲ့ ”

“သမီး ...”

နှစ်ယောက်၏ စကားသံတွေထဲကို ကရုဏာသံ အပြည့်နှင့် လွှမ်းမိုးနိုင်
သော အသံတစ်ရပ် ကြားဖြတ်ဝင်၏။

“ဖေဖေ ...”

ဖေဖေကို မြင်လိုက်တော့ လှမ်းပစ်တင်လိုက်သည့် ခေါင်းအုံးကို မ
လုံမလဲ ပြန်ကြည့်မိသည် ။ ဖေဖေ မြင်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ ...၊

ဦးမုန်းဝေက လွယ့် အခန်းရှေ့မှာ ပဲ ရပ်နေလျက် ရှေ့တိုးမလာပါ ...၊

“သမီး လူကြီးကို ဒီလို တစ်ခွန်းမကျန် ခံမပြောရဘူးလို့ ဖေဖေ မှာ
ထားတယ် မို့လား”

ကိုကြီး သမီးကလေး ဖအေနဲ့ တူတာ တစ်ချက်မှ မပါဘူး သိလား၊ ဖ
အေက နူးနူးညံ့ညံ့ စိတ်ကူးယဉ်သမား၊ သူက တကယ့်ကို သူ့အမေလိုပဲ
စကား တတ်လိုက်တာလည်း ဘာမှ ...

“တိတ်စမ်း နုသစ် ...”

တိတ် ဆိုတော့လည်း ဒေါ်နုသစ် တိတ်သွားပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ မကျေ

မနပ်နှင့် နေရာမှ ထွက်သွားတာ ညင်ညင်သာသာ မဟုတ် ...၊

ဒီ မိသားစုတွေအားလုံး အကြီးနဲ့ အငယ် မရှိသေတတ်ကြသည့် 'ညာ ဉ်ဆိုးတွေကို တာဝန်ကျေစွာ ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြတာ ဒီနေ့ထိ မပျက်မယွင်းသေး ...၊

ဦးမုန်းဝေ၏ စူးရဲငေးစိုက်နေသော မျက်လုံးတွေက လွယ့်ထံမှာ

“အမိယုတ်တော့ နှုတ်ကြမ်းတယ် ... အဖယုတ်တော့ ကိုယ် ကြမ်းတယ်တဲ့ ၊ သမီးက မိဘတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျကျနန ဖော်ကျူးနေတာ လား။”

လွယ် မျက်နှာ ငုံ့ထားပြီး တုတ်တုတ်မှ မလှုပ် ...၊

“ဒါမှ မဟုတ် ငါ ရှာဖွေနေတာပဲဆိုပြီး ...”

“ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ ... ဖေဖေ အဲဒီလိုတော့ .. မပြောပါနဲ့ လွယ် ဖေဖေကို ဒီလို ကျွေးမွေး ရတာတောင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတုန်းပါ။ မောင်နှမတွေထဲမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ကိုယ်က ချို့တဲ့ တော့ ငယ်တဲ့ နှမတွေက မလေးစား၊ တူတူမတွေက မကြောက်၊ သူတို့ က မကူညီတဲ့ အပြင် ဟိုဟာ ဝေဖန် ... ဒီဟာ ဝင်ပါနဲ့ ...”

“အဲဒါ လောကဓံပဲ၊ ဒီလို ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ စရိုက် သဘာဝတွေထဲမှာ သမီး မျောပါသွားရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီမိသားစု သေးသေးလေးနဲ့ တိုက်ခိုက် အောင်မြင်နေတာကို ကျေနပ်နေရင် ဘဝတိုက်ပွဲမှာ သမီး ကျရှုံးမှာ ပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ သမီးရဲ့ မျက်စိတဆုံးမှာ ပဲ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါကို မှတ်ထား ...”

ဖေဖေဟာ သူ့ဘဝကိုရော အရာအားလုံးကိုပါ ခါးသီးမှုများ နဲ့ ချန်ရစ်ခဲ့ပြီးတဲ့ နောက်မှာ စကားများများ မပြောတတ်သည့် အကျင့်ပါ ထိန်း

သိမ်းလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

လွယ်ကိုလည်း ဆုံးမစကားတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး သိပ်မပြောခဲ့ပေ ..
.၊ ပြောပြီးတိုင်းလည်း သူမ နာခံသည် ဖြစ်စေ၊ မနာခံသည် ဖြစ်စေ စ
ကားကို အဆုံးမသတ်၊ အဖြေမစောင့်ဘဲ ဒီလိုပဲ နုတ်သိမ်းသွားနေကျ ...၊

လွယ် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရ၏။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပစ်စလက်ခ
တ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ။

သူမဘဝဟာ မုန်းမလွယ်တာ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘဲ
ဘယ်နေရာမှာ မှ မလွယ်ခဲ့တာလား ...၊ ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ။

* * *